

У св. п. д-ра М. Наболатного

25-го грудня 1992 року невеличка смерть виврала з наших радів лікаря-анестезіолога д-ра Михайла Наболатного. Спочатку він був членом Українського Лікарського Товариства в Чикаго, а після еміграції в 1982 році переїхав на Флориду, де і помер.

Св. п. д-р Михайло Наболатний

Михайло Наболатний народився 30-го січня 1912 року в селі Семівна в Терещівщині в селянській родині Якова і Катерини з Понтишини Наболатних. Гімязію закінчив матурою в 1930 році в Рогатині, а медичні студії — в 1945 році у Карповому університеті в Празі.

Після Другої світової війни опинився в Німеччині, де в 1946—1949 роках працював хірургом в Д-Пі лікарні в Ашаффенбурзі.

В 1947 році одружився з лікаркою Тамарою Шемчук, з якою потім емігрував до Америки. Тут він відбув свій інтерн (1950—51 рр.) у Барнет Меморіал лікарні в Пітерсбурзі, Нью-Джерсі, та два роки (1951—53) шпитальну практику в Семсон Меморіал лікарні в Глосго-ві, Кентакі.

В 1953 році переїхав до Чикаго, де в 1953—56 рр. відбув спеціалізацію в анестезіології в Монт Сайна лікарні.

Від 1956 року працював керівником відділу анестезіології у Форест Меморіал лікарні аж до еміграції в січні 1982 року.

Під час еміграції переїхав з родиною до Венеції

на Флориді. Тут і помер несподівано 25-го грудня 1992 року, мабуть, на пульмонарну символію.

Залишив у смутку дружину д-р Тамару, сина Михайла, лікаря-інтерніста, і дочку Галю, д-р психології, вуніта та дальною родиною і приятелями. Парастас і Панахиду відправили о. Форестів у Веніс на Флориді.

Похоронні відправи провів о. монасеньор Володимир Білінський у заведенні Музика, а потім в середу, 30-го грудня, в українській католицькій церкві св. Йосифа в Чикаго. Тіло покійного спочиває на українському цвинтарі св. о. Миколая, де від Українського Лікарського Товариства попрацював його автор цих рядків.

Д-р Павло Пундій

Патріотичний...

(Закінчення зі стор. 2)

себто типового американського коду дому. Книжка супроводить читача крізь увесь дім і робить інвентар коло 150 продуктів. Тура починається від кухні, бо це є центр активності, «серце» душі дому, що відзеркалює наші (американські) особисті смаки, так само як інша кімната... Кухня — це неформальне місце зустрічі для рідні і приятелів. А скільки тут нагод для виміни думок та ідей — один Господь знає!... Мабуть, така найбільш розголосу у світі здобула типична американська кухня, модель якої у 1959 році була на виставі в Москві. Тут саме Річард Ніксон з'явив гостру політичну дебат з Нікітою Хрущовим... І здається, що коли б так порівнювати кухню з тих часів із сьогоднішньою не можна б вийти з двох кімнат, як живуть і виграють продуктується інші менше або зовсім нічого з АСА. А це ж має вплив на існування індустрії, бо кожного року американці купують нові речі до дому, між якими є 7 мільйонів електричних грінників, така сама кількість холодильників, 10 мільйонів мік

рохвилях печей, дещо більше машин до кави, а це більше пилососів; до цього додаємо велику кількість посуду накрита долами та вершні харчу. Та на цьому не кімнати, бо у вітальні, спальні, купальні чи гаражі знайдеться ще багато кращої до зміни чи доповнення... А тепер подумаймо, що коли б так закуплювали увесь потрібний товар тільки «Made In USA» то це б певністю зменшило безробіття не на сотні тисяч, а на мільйони душ! Американський добробут — це частина буття нашої етнічної групи, що сильно сплітається з економікою АСА і тому ж проситися сприйняти проваєм і оздоровлення і відбудови. Правда, українська етнічна група своїм фінансовим потенціалом — це краплина в океані американського моря. Але як море складається з краплин води, так і АСА — з безліч камінців етнічної мозаїки... Тяжкість на нас, як споживачів, чи інших відповідаліснів, а саме підтримувати підтримку виробів та послуг, фінансові установи та професіоналісти, які своєю жертвенністю та щедрістю розвивають наше зогранизоване життя у країні мовчистості, оптимізму і виваду патріотизму.

Ще про...

(Закінчення зі стор. 2)

нає. Картина виконав і незважаючи на це, що форма граніту і скромний напис, самого пам'ятника не компрометує, то коли б мені було дано що можливість в вибрав би зовсім щось іншого.

Коли вже прийшли темі, уважайо за відповіді звернути увагу правліно цинтаря, щоб не допускати до дешесих дуплікатів. Картина «Ісход» повина на тому ж цинтарі в копії у багатому меншому вимірі, що не має цієї сили, як велика, і з помилками у рисунку. А

Богдан Титла, Такаго, Н. Й.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КЛЮБУ СЕНЬОЙР при Т-ві Самопоміч в Нью Йорку

в суботу, 6-го березня 1993 р. о год. 2-й по пол. в доміцях Т-ва Самопоміч в Нью Йорку 98 — 2-га вежно

ДО УЧАСТІ ЗАПРОШУЄ УПРАВА

Екзекутива Союзу Українок Америки

XXIII КОНВЕНЦІЯ СУА

в днях 29, 30 і 31-го травня 1993 р. в Newark Airport Mariot Hotel

Програма Конвенції буде подана своєчасно

ЩЕДРО ЖЕРТВУЙМО НА УКРАЇНСЬКІ АМБАСАДИ!!!

Фундація Підтримки Дипломатичної Представництва України ЗАПРОШУЄ НА

ПОКАЗ СУЧАСНОГО ОДЯГУ ДЕННОГО І ВЕЧІРНОГО

модельєрки Євгенії Тріски

в неділю, 14-го березня 1993 р. о год. 7-й веч. в Українському Інституті Емента в Нью Йорку

Крім демонстрації моделей прозвучать твори класичної музики у виконанні артистів

ОКСАНИ КРОВИЩОК, ПАРИСІ КРУПІ, КАЛІНКИ ЧОПАНІ І ЮРІЯ ХАРЕНКА

Вступ 20 дол. для емерітів і студентів 10 дол. За інформаційним телефонувати (212) 772-2884, (212) 678-9607

УВЕСЬ ДОХІД НА ФОНД УКРАЇНСЬКИХ АМБАСАД

ЗУСТРІЧІ З КОБЗАРЯМИ УКРАЇНИ

Викладач Рівенської музичної школи кобзарь Анатолій Гришай і М. Чорний-Досічук.

Понад сорок років творчої праці відбаву бандури бідний Анатолій Гришай з Рівного. Але бандура то був такий інструмент, що повністю присвятивши себе йому, Родина не може не працювати для відродження і утвердження духовності українського народу. Бо як трибу з символічною нашою державою, так бандура з символом її культури. Той і виходить, що кобзарь Гришай більшу частину свого життя віддав Україні, утвердженню і незалежності. І в часі «відлиги» та стагнації він кожен день своєї праці вкладав у її вплину майбутність. Продовжуючи власні традиції кобзарів минулого, він спокійно і розважливо, але постійно і наполегливо це намагало себе зерно добра, які неодмінно виростать жаги свободи, свободи багатокішків, яка немислима без внутрішньої свободи особистості. Саме так розуміння свободи Анатолій Гришай прищеплює своїм учням. А з Рівненського музичного училища він випустив їх вже понад 70. І понесли вони на струнах бандур кобзарський діло на всі Україну. Його учнів можна зустріти в Києві і Львові, в Миколаєві і Поттаві, в Крижівці, Росі, Чернівцях, у Вінниці, Черкасах, Рівнях... Вони вже самі покінчували вищі убогий заклади, стали його любими. І учитель не соромиться, не гордує обмінюватися з ними досвідом, пам'ятаючи, що справжній учитель той, хто безпартійно виховує таланти, котрий переріс його в майстерність. І він гордий тим, що його вихованці вже мають своїх учнів.

Завдяки саме таким подвигникам як Гришай, в найтяжкі роки не переривався поступ бандури по Україні. Вони не тільки не зникли, а й набули нової якості. Зріс рівень виконавства, з'явилися багато ансамблів, капелів. В усіх формах бандуриного мистецтва, від особистого сольового виконання до керівництва великою капеллю, Анатолій Гришай досягав високих

мистецьких вершин. Та Україна знає його не тільки як кобзаря, викладача, керівника колективів бандуристів, але й як поета та композитора. Одна з його пісень говорить про кredo кобзаря:

Давно вже відсміхали журавлі, І над Чорнимом в тумані якусь. Летить Вкраїна на пружині крилі — Не вже її ніхто не порветь? Бандуранко, чи доць, чи сніє сніє, Великих сподівань звучи хоромом, Підстає народові своє плече. Не дай, щоб його душу обікрали!

Так, кобзарь Гришай робить все можливе, щоб збагатити душу народу. Бо, як сам він сказав в одному інтерв'ю обласній газеті «Вісті Рівненщини»: «Культура — основа поступу прогресу суспільства. Це нам, нащадкам, повинно стати зрозумілим. Без цього дорожчавку ми знову забредемо на манівці. Ще на одну помилку у нас немає права. Бог чи доля згинули над Україною і посилають нам, може, останній шанс на державотворчість. Не упустимо ж його! Ноголошуємо опору у цій нелегкій роботі найкраще нам прислужиться культура. Без бандури останній не мати свого національного обличчя, а без національної культури не буде й України. Новий час адихає нові сили і в кобзарських мистецтві, надає йому нової снаги та додає відчуття історичної відповідальності усім його пращникам, усім — від учнів дитячих музичних шкіл до професора консерваторій, від невеличких аматорів — до народних кобзарів, уміваючих славою і шаном. Кобзарство — не розвага, а служіння національній ідеї».

І Анатолій Гришай служить їй вірно.

Микола Чорний-Досічук

Сходина в честь св. п. о. Я. Лесіва

Дня 6-го жовтня 1991 року згинув у підготованні найбільш чинними агентами автомобільній аварії біля Болесова на Прикарпатті великий український патріот, борць за поновлення історії УГКЦ, уособлення незнищеного духа людського і провідник правди о. декан Ярослав Лесів. Жмуть світла на його мученицьке життя кинув Олександр Дак на зустріч із українською громадською інтелігенцією 7-го лютого у р. Олександр Дак випустив Івано-Франківською технікуму фізичної культури та філологічного факультету Львівського Державного Університету ім. Івана Франка, поет, музикант і композитор.

Св. п. о. Лесів, так як і інші українські інтелектуали карався по совєтських гуглах. Там він бачив сумний рекорд голодоморі: 192 дні. В тюрмах писав поезії. Його вірші по його смерті з'явилися в збірці під назвою «У небу пісня обірвана». Це мініатюри, прості формою, багаті на прозори метафори, із природним ритмом. Його поезія «дуже, як молитва, як подих душі» — писав Євген Сверстюк. Спільною прикметою його поезії є те, що він не шукав пимсти за кривду, яку йому робили. Він не піддав нікому критиці. Читаючи його поезії, відчувається глибина духовна традиція стоїцизму.

Олександр Дак перечитав вірші св. п. о. Лесіва, зокрема «Я родом із зелених гір». У цій мініатюрі бачимо зразок його метафору:

«Карпати — вічний наш Кошець, і Україна в мукхух розкош».

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

Сходина закінчилась подорожчю прелегатові та гостям Олександр Річний, голова комітету, за які мистець Бондаренко був нагороджений срібним медалею. Увесь дохід із цієї ієвції призначено на пам'ятник для св. п. Лесіва.

